

Cesty a Cile

ČÍSLO

9.

ROČNÍK VI.

15. května 1928.

OBSAH:

Zapomenutá tradice.
Rozdíl mezi americkým a českým
studentem.
Ideál mládeže v Německu.
Jak se kdo modlí.
Ze Svobodného bratrství.
Dopisy,
Týdenní kalendář SB.
Literatura.

„UNITARIA“, PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16.—, pololetně Kč 8.—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

Prof. dr. Frant. Koláček: Evropa po stránce antropogeografické a politicky zeměpisné. Velmi cenný spis pro každého veřejného pracovníka. Shrnuje a stručně popisuje vše, co se o dnešní Evropě s vědeckého hlediska dá říci. Vydalo nakladatelství „Sfinx“, Praha II., Na Zbořenci. Stran 226. Cena ?

Česká mysl. Časopis filosofický. Vede František Krejčí a Vasil Škrach. Prvé číslo XXIV. ročníku přináší řadu velmi zajímavých studií, mezi jiným Pertoltovy poznámky k soustavě obecné vědy o náboženství, Ramešův popis nového psychologického přístroje — precizoskopu, dále různé diskuse, zprávy a poznámky. — Vydává nakladatelství „Čin“, celoroční předplatné Kč 72.—.

Naše řeč. Listy pro vzdělávání a třibení jazyka českého. Rediguje Václav Ertl. Nákladem Šolce a Šimáčka, Praha II., Jerusalemská 11. Celoroční předplatné Kč 15.—.

Přednášky dra Čapka „Pokrok a pohlaví“ a „Nadkonfesní náboženství“ vydáme samostatně jako propagační výtisky, které budou prodávány za režijní cenu. (10 výtisků prvé přednášky za Kč 5.—, druhé také za Kč 5.—.) Naším agilním bratrům a sestrám dostane se takto do rukou levný propagační materiál, jež mohou velmi výhodně použít všude tam, kde lidé touží po lepším a krásnějším životě, tak jak jej hlásáme ve Svobodném bratrství. Objednávky řiďte přímo na Tiskárnu Svobodného bratrství, Praha I., Karlova 8.

Zapomenutá tradice.

Co má člověk nejvíce na očích, toho si obyčejně nejméně všímá. Už se u nás hezky dlouho mluví o tradicích, ale nikdo nevzpomíná té nejzakořenější.

Není to tradice husitská, jinak bychom nevyznamenávali římské hodnostáře. Spíše lze mluvit o tradici semitské, která je nejen u nás propagovaná ohromnými prostředky, ovšem veřejnými, ale která jako železná obruč obepíná celou evropskou kulturu.

Zásadou starožidovské tradice bylo, že bratrem byl židovi jen žid, jehož nesměl ošidit. Na žida platila jiná práva než na nežida. To se přeneslo do křesťanství a z křesťanství do politiky. Na církevníka a na politického straníka se hledí jinak než na jinou osobu. Jeden a týž čin a jeden a týž charakter považuje se za dobrý nebo špatný podle toho, jestli pochází od straníka neb od někoho jiného.

Nepopírám, že i jiní národové měli podobné sklony, jenže židé z toho udělali náboženství a jiní národové jejich svatá písmata převzali jako boží zjevení a základ křesťanství.

Jiným znakem semitské tradice je způsob, jak se hledělo na náboženství. Bylo především myšleno jako cesta k požitkům místo k sebezdokonalování a hlavním činitelem byla protekce, získávána všelijak u nejvyššího trůnu. V Starém zákoně stojí znovu a znovu: čiň tak a tak, aby se ti dobře vedlo na zemi. Nejvyš-

šímu byly přinášeny oběti a modlitby, aby byl věřícímu nakloněn a nehněval se.

Zisky a požitky takové pobožnosti okoušeli bohatí hned a chudí po smrti.

Jak se to vše přeneslo do politiky je dostatečně známo. Být v pravé církvi a být ve vládnoucí straně jsou věci dost podobné. Získávání požitků, buď okamžitých nebo slíbených, je hlavní věcí. Všade platí protekce, přimluva, milost „bez vlastních zásluh“, jak bylo jmenovitě církvemi reformačními zdůrazněno. Přimluvce, prostředník, beránek, který snímá hříchy druhých; to vše jsou známé věci.

Semitská tradice vyústila dvěma hlavními směry: římským a germánským. Stará římská panstvistivost a nesnášlivost přešla do církevní politiky římské a pracovala nejhrušším násilím ve jménu knížete míru a lásky.

Semitsko-germánská tradice převzala hodně z římské, avšak připustila přece jen větší volnost a rozmanitost.

Jestli v semitsko-římské tradici měl hlavní úkol voják pro dobývání a strážník pro udržování nabytého, stává se v tradici semitsko-germansko-anglické významným činitelem organizátor-obchodník, který jde za misionářem třeba s opiem a kořalkou, jen když vydělá. „Aby se mu dobře vedlo na zemi,“ jak učí Starý zákon, kde výboj za mocí a oloupení porobených nepovažuje se za hřích, ale za službu Bohu.

V semitské tradici bylo jistě mnoho pěkných prvků, právě tak jako u Římanů, Germánů a zvláště u Anglosasů. Bylo by zajímavé zjistit, které nutno přičísti tradici a které jejich národ-

ní povaze. Není však pochyby, že semitsko-náboženské základy měly velký vliv na evropskou civilizaci a také že panovačnost a mamon zaviniily mnohé zlo.

My jsme Arijci, vychovaní v semitských tradicích a v tom je kus naší tragedie. Arijský člověk vyrůstal s krví pionýra, zvyklého spoléhati na sebe a nikoli na něčí milost nebo na něčí protekci. On miloval práci a námahu, v rozdílu od národů, kteří měli rádi v prvním místě pohodlí a práci považovali za trest, uvalený Bohem na jejich prarodiče.

Arijský člověk byl přítelem svého těla a přírody vůbec a nade vše cenil útulný, rodinný život a jednoženství. Semitský člověk stál na pólu opačném, byl oddán mnohoženství. Z tohoto extrému asijského upadali mnozí do celibátnictví a klášternictví. Mnohoženství se obrátilo v nevěstkářství.

Jsem pro tvoření samostatné tradice arijsko-slovanské, po případě arijsko-české. V cestě stojí bohaté a protežované instituce pro pěstování starých tradic. O tolik je práce těžší, ale není beznadějná.

Jestli se odvoláváme na staré české bratry, dejme pozor, co u nich zdůrazňujeme. Oni v rozdílu od jiných vepsali na své prapory především bratrství, lásku, snášelivost, lidství.

Ne mordování jinak smýšlejících, jak někteří Husité po způsobu starozákonním křesťanství si vykládali, ale tábořské bratrství, tolik zamlčované a obcházené mohlo by tvořit tu arijsko-slovanskou tradici.

Žádné bratrství frází, odbývané tykáním, také

žádné bratrství k dělení kořistí tak či onak na úkor druhých získané. Dnes mnozí rozumí bratrstvím pouze dělení se s někým, kdo něco má, tedy bratrství společného užívání něčeho, oč někdo druhý se zasloužil. Na tomto principu ztroskotalo bratrství prvních křesťanů. Oni tak dlouho se dělili a společně všech věcí užívali, až nikdo nic neměl. Dlouho to ovšem netrvalo, než se všichni stali žebráky a padli na obtíž druhým lidem.

Pravé bratrství začíná společnými povinnostmi a obětmi, společnou prací a ukázněností.

Druhým nejvyšším důležitým prvkem té nové tradice musí být svoboda svědomí a vlastního přesvědčení. Nic z donucení, vše z vlastního dobře uváženého rozhodnutí. Tedy jedná se o svobodné bratrství, bez ohledu jak se to bude jmenovat.

Jsou lidé, kteří když se jednou do nějaké tradice zakousnou, už nic lepšího a dokonalejšího nechtějí připustit. Nemůže prý to být dobré, protože je to nové, a jestli je to přece dobré, není prý to české a jestli je to české, zas to není dobré, když to nepověděli také zástupci určitých tradic.

Máme na vybranou: buď budeme lidmi jen tradičními, tedy davovými a škatulkovými, nebo s uznáním a příbráním všeho, co je kde dobrého, staneme se na prvním místě lidmi tvůrčími, kteří jsou vždy lepších a dokonalejších věcí a řádů žádostivi.

Být v pravdě božím člověkem neznamená být loutkou někoho, kdo si namlouvá, že Bohu nejlépe rozumí. To jest usilovat o vyjádření

toho nejvyššího a nejlepšího, čeho je z nás každý schopen bez ohledu jestli je to podle tradice nebo proti tradici.

Tak i my Češi budme také v něčem prvými a nemysleme, že musíme všechno staré tak dlouho držet, dokud nás všichni vůkol v něčem lepším nepředběhnou.

Vzhůru za ideálem toho, co český člověk je nejdokonaleji schopen vyjádřit ve svých projevech kulturních a náboženských.

Rozdíl mezi americkým a českým studentem.

Tento článek jednoho z našich prvních studentů, s. Bohdanky H. Čapkové, byl doprovázen soukromým dopisem, z něhož pro zajímavost uvádíme toto: „Jak to píší o těch studentech, tak to zde v Californii zrovna chodí. Mým cílem v tomto článku je pohnout naším studentstvem a rozhýbat naše lidi. Nebyla by to dobrá idea? Já to sama tak dělám, takže píší ze zkušenosti. Než jdu do školy, uklízím pokoje. Za jídlo posluhuji u stolu (v klubu). Bydlím v rodině francouzského profesora a dva až tři večery v týdnu opatruji jejich pětiletou holčičku. — Mám stále mnoho učení a téměř každý týden zkoušky, takže se musím stále tužit, chci-li být mezi prvními. — —“

Americký student je od evropského v mnohém ohledu rozdílný, a nejvíce v tom, jak hledí na práci. Pro evropského studenta je prací studie, eventuelní vyučování slabších studentů a případně práce v kanceláři. Na jiný druh práce student prostě ani nemyslí, a tak svůj volný čas tráví mnohý v zakouřené kavárně. Za ta-

kových okolností není ani možno myslet, že by domácí student si mohl sám na studie vydělat, a tak většina žije v poměrné nouzi a spoléhá se na podporu jiných.

Zcela jinak vypadá americký student. Jeho základní hledisko je, že jenom prací se může dostat kupředu a bez rozdílu jaký druh práce dělá je rád, že pracuje. Nečeká, aby mu otec zaplatil školné, které i na státních universitách je dosti vysoké (od 25 do 200 doll. za půl roku), ale vždy hledí aby si sám vydělal. Proto o prázdninách nevidíte jediného studenta zahálet, ale najdete je ve všech odděleních továren, najdete je za pulty v obchodech. Skoro každý agent, který přijde nabízet rozličné artikly, je student. Na stavbách mezi ostatními dělníky najdete studenty. Kácení stromů v lesích, a rolnické práce na rozsáhlých farmách je z velké části konáno universitními studenty. Za léto si tak každý vydělá na školné, na pomůcky, přinese po případě něco domů a zbytek, může-li, uloží do banky. Když si tak vydělal na celoroční školné, neznamená to že během školního roku student zahálí. Ale prvním jeho zájmem na začátku semestru je, aby si našel byt, za který by pracoval místo placení, a aby našel místo, kde by za práci dostal jídlo. Ne že by všichni studenti zpravidla takto jednali: jsou bohatí studenti, kteří nepotřebují pracovat vůbec. Já však uvádím jen průměrné studenty, kterých je značný počet, a kteří, dle mého názoru jsou opravdovými studenty. S prací studentů každý už počítá a tak je samozřejmé, že za byt bude student pracovat hodinu denně,

a dostává-li zároveň stravu, tři a půl hodiny denně. A tu studenti opět konají ty nejrozmanitější práce jaké je si možno jen představit. Zametají pokoje, utírají prach, umývají okna, udržují oheň v ústředním topení, nakupují pro domácnost, dělají zahradnické práce (skoro u každého domu je zahrádka), avšak hlavním zaměstnáním studentů je číšnická práce, jak v domácnostech tak v malých i rozsáhlých jídelnách. Číšníka z povolání najdete jen ve velikých hotelích a každá jiná jídelna je prakticky zásobena číšníky-studenty. Mnozí z nich dosáhli během universitního studia takové zručnosti, že se vyrovnají číšníkům z povolání. Elektrické zdviže jsou většinou řízeny studenty.

Studentky se zde rovněž za práci nestydí, a práce, kterou u nás konají služby, vykonávají zde studentky: nakupují pro domácnost, dělají domácí práce, připravují oběd, obsluhují u stolu, umývají nádobí, vytírají podlahy, umývají okna, a v mnohých případech studentka pere i prádlo. Číšnické práce v mnohých prvotřídních podnicích jsou vykonávány studentkami. Na opatrování dětí nikdo nepomyslí bráti chůvu nebo vychovatelku, neboť každý je toho názoru, že to je vhodná práce pro studentky.

Takovýmto způsobem sta a sta studentů vychodí universitu, aniž by si žádali jediného centu od rodičů, ale odcházejí z university s dobrými zkušenostmi pro život a trochou peněz pro první počátek. Nemysleme si, že pracující student stojí v očích profesora níže, než-li takový, kterému otec za všechno platí, naopak pracující student je více ve vážnosti

a profesoři sami k práci, jak slovem tak i příkladem pobízejí. Nechci psát o názorech amerických profesorů na práci, neboť to by byl článek sám o sobě, chci jen mimochodem říci, že americký profesor se nikdy nestydí umývat doma nádobí, zametat podlahu, umývat okna, a znám sama několik případů kde profesoři žehlí prádlo, natírají kuchyňský nábytek, nebo si vymalují byt. V každém ohledu je tu práce jistým občerstvením, zábavou a ne obtíží, na kterou by se muselo nadávat. Je-li člověk vychováván v takovém názoru na práci, žádná práce není obtíží.

A mnohé vymoženosti, které přispívají k všeobecnému, poměrnému americkému blahobytu jsou výsledkem tohoto názoru na práci. Musíme však uvážit, že v každém jednotlivém státě jsou podmínky trochu rozdílnější, avšak všude najdete jeden a tentýž základ, a to je: snaha konati jakoukoli práci u vědomí, že práce je potěšením a přispívá k mravnímu vzrůstu člověka.

Bohdana H. Čapková
Berkeley, California.

Ideál mládeže v Německu.

Máme mládež, která slibuje nového člověka. Mládež, která je rozhraním mezi starou a novou dobou, počátkem nového lidství, nositelem nového ducha.

Proti celkovému počtu mládeže je to sice jen malý hlouček, leč její členové povstávají ve všech vrstvách a setkávají se na linii společných snah. Tato mládež znamená nové možnosti,

nejsilnější naději. Tyto jsou pak její vnější znaky:

Hledá a vědomě pěstuje nejprostší způsob života jako znamení niterného vzdělání. Šatí se rozumně, nechť se uplatňovati svým zevnějškem. Jí střídme a moudře; pije jen cítí-li toho potřebu, nikoli však opojné nápoje. Nekouří a přece je nepřítelem jakékoli násilné askese. Je schopna radosti až k hranici rozpustilosti. Miluje své vlastní tělo, které je jí svatým jakožto nositel všech sil a ctností. Vystavuje je slunci a větru a hledí je zocelit hrou, zápasem a putováním. Vyhýbá se světáctví a měšťáctví, ale vyhledává místa, kde by mohla zůstatí neporušena. Touží srůst s půdou, zůstatí jí věrnou. Miluje tanec a zpěv, opovrhuje však plochými radovánkami mnohých.

Tyto jsou pak její vnitřní znaky:

Probojovává se v sobě k pravému lidství a v nesobecké službě společnosti, projevující se mocí lásky, spatřuje nejskutečnější zdroj všeho života. Touží po očištění všech pojetí života ve smyslu důstojného lidství a v nejhlubším souzvuku s věčnými zákony přírody. Odmítá budovati své vlastní štěstí na neštěstí jiných. Nechce, aby práce byla ziskem, nýbrž darem životu. Jedině pravá radost z tvoření je jí znamením, že dílo bylo skončeno. Jejím rádcem není pouze rozum, ale právě tak i srdce a vrozený, zdravý instinkt. Nenávidí slovo pokud toto odděluje myšlenku od činu, jako každou vykořisťovatelskou choutku rozumu. V naší dosavadní kultuře spatřuje neúspěch a omyl a proto jí v podstatě odmítá; vidí její vlastní zánik setrvá-li nadále v tomto otráveném, prohnilem těle.

Usiluje osvoboditi se ode všech pout a překážek minulosti. Vzporuje všemu, co je lživé a polovičaté. Nedá se ničím spoutat pokud hranice vlastní jsoucnosti to připouštějí. Proto také nechová nižádné zvláštní úcty k ověřeným tradicím lidstva pokud sama neprozkoumala jejich pravdivosti. Přes to však se vystříhá jakékoli anarchie a násilného boření. Její bytí a chtění vyvěrá z toho, že jinak ani jednati nemůže a proto je skromné a nehlučné. Její tajnou revolucí je čin každého jednotlivce.

Tato nová mládež je krásná. Nese zřejmě svaté uvědomění své úlohy. Protože je mladá a silná věří pevně v přeměnu člověka ukázněným chytěním z vlastní vůle, mocí duchovního prožití. Nenávidí pouhé opíjení se novými ideami. Její mladé touhy mají se stát životem.

Co všechny členy pojí v pevné obecenství je důvěra v nového člověka, který se v jejich řadách formuje. I v této mládeži budou ještě mnozí odpadlíky. Mnohý přijme pouze vnější formy nového života, nová gesta bez vnitřního vztahu. Mnozí ulpějí v rozumování, ztratí jednotnost se svým tělem a nedostanou se nikdy k činu. Jiní stanou se netečnými s nechutí k práci. Zaniknou v pouhém živoření, v kritické nemírnosti anebo v bezuzdném milostném hýření.

Leč přes to: V této mládeži klíčí nový člověk.

Jeho boj o bytí není proudem nové módy nebo pouhou přeháňkou, anebo obvyklým bouřením se mladé generace proti starší, ale je to ten nejnutnější postup dalšího zdokonalování

lidstva podle věčných zákonů veškeré tvorby. A tento postup nebrzdí nijak zbraňování odu-mírající generace a chtivost upevnění jejího přemodernělého panství. Nové zárodky nedají se více udusit.

Čím více jsou zašlapávány, tím netušeněji znovu vzkličují. Prasíla nedá se zničit.

Erich Scheurmann.

Jak se kdo modlí.

Modlitba pohana Rabia-al-Adawiyya: Bože, kdybych se Ti kořil z bázně před peklem, pošli mne do pekla; kdybych se Ti kořil v naději na odměnu v nebi, vypuď mě od nebe. Avšak budu-li se Ti kořit pro Tebe samého, potom nevzdaluj ode mne Věčnou krásu.

Modlitba katolika: Svatá Maria, královno nebes, oroduj za nás, abychom unikli očistci a dostali se v blaženost nebeskou.

Modlitba evangelika: Pane Ježíši, pro svojí krev předrahou vysvobod' nás z nástrah pekelných, a dej nám jednou patřiti Tebe tváři v tvář u Tvého trůnu v nebesích.

Modlitba jiného pohana, Rabindranatha Tagore: V jediném pozdravu Tobě, Bože můj, dej ať všechny smysly mé se rozestrou a dotknou tohoto světa u nohou Tvých. Dej ať všecek život můj putuje k věčné vlasti své v jediném pozdravu Tobě.

Ze Svobodného bratrství.

Jarní koncert, který se měl konati v pátek 4. května, byli jsme nuceni odložit na pondělí 14. května. Rozhodli jsme se, že jím uctíme zároveň desáté výročí naší samostatnosti a proto znovu připomínáme našim členům, aby upozornili své známé na tento slavnostní večer. — Na programu Dvořákovy „Slovanské tance“. Začátek o půl 8. večer ve Smetanově síni Obecního domu. Lístky lze obdržeti v „Unitarii“, Karlova 8., ve všech prodejnách lístků a u pokladny před začátkem.

Ve Svobodném bratrství pěstujeme vše co je krásné, dobré a pravdivé. Jednou povznášíme mysl přednáškou, jindy hudbou. Sejdeme se jako k bohoslužbě, abychom společně zladili a povznesli mysle na perutích krásných tónů v krásném okolí a v milé společnosti. Budiž nám to i příležitostí pobídnouti k účasti své známé.

Letní škola. Jak jsme již oznámili bude se začátkem července konati čtrnáctidenní letní kurs pro pracovníky a učitele SB. Kurs započne nedělí, 1. července; doporučuje se však, aby již v sobotu odpoledne byli účastníci na místě, tak aby neděle nebyla rušena ani ubytovacími ani seznamovacími formalitami. Letní škola bude se konati u Vojkova (blízko jevanských rybníků) v pěkné krajině. Ubytování a stravování je usnadněno tím, že v místě se nachází sanatorium bratra Mottla, jenž nám obě rád poskytne. Ti, kdož milují camping, mohou spát ve stanech. Lekce budou probírány pokud možno v přírodě a vždy hned z rána a navečer, tak, aby větší část dne mohla být věnována tělesnému osvětlení: cvikům, hrám, koupání, slunění a relaxaci.

Přihlášky se přijímají do 15. června. Záznamy přijímá a informace udílí br. Volf a br. E. Maška, Ústředí SB., Karlova 8.

Služba. Malá, ale úhledná obec Březí u Říčan pořádala na 1. května tábor lidu, jímž mělo býti uctěno desáté výročí trvání československé republiky. Slavnostním řečníkem byl náš br. N. F. Čapek, jež o tuto službu přišla požádat zvláštní deputace tamního občanstva.

Dopisy:

Bratr Marek v 7. čísle C. a C. táže se po věcech na světě nejprotivnějších nebo aspoň nejméně žádoucích. Zamyslel jsem se nad jeho námětem a sestavil jsem si toto „desatero“ nejhorších a nejméně žádoucích zel, které hubí lidstvo jako morové rány:

1. Sociální nespravedlnost.
2. Lidská hloupost.
3. Lidská hamižnost a ukrutnost.
4. Ženská lež a přetvářka.
5. Násilí provozované mezinárodní politikou mocných.
6. Sveřepost útočné války.
7. Podvod ve jménu náboženství.
8. Mrzkost zneužívající veřejné moci a jiných pro své cíle.
9. Lupičství provozované velkokapitálem (bursovní spekulace, ničení zásob kávy, bavlny a pod. pro zvyšování cen, atd.)
10. Mezinárodní mravní a hospodářská roztříštěnost lidstva.

Kdykoliv jsem v životě viděl, pocítil neb zkusil zlo zapadající do této řady, byl jsem vzrušen živelným odporem až do základů vědomí. A jak bolestné bylo vědomí vlastní malomoci!

Vyhojí slunce Svobodného bratrství rány lidstva?

Kéž!

Ing. Stanislav Tosk.

Souhlasím s Tebou plně, milý bratře, a chápu Tvůj živelný odpor. Sám jej někdy prožívám. Dovol však malou poznámku: Nemyslíš, že mužská lež a přetvářka je stejně odporná jako ženská?

Zdraví Tě

E. M.

Náboženství jest pouze cestou k ještě většímu cíli.

Nápis na unitářském kostele v Bostonu.

TÝDENNÍ KALENDÁŘ S.B.

13. května **9·15.** NEDELNÍ ŠKOLA SB. v malém sále
(*Neděle*) Slovan. ostr. Řídí br. Pražák.
10·30. HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB.
v malém sále Slovanského ostrova. Čtení z vel-
kých autorů. Zpívá pěvecký sbor SB. za řízení
p. Esopa.
PŘEDNÁŠKA. Přednáší dr. František Kočí:
Zločin a společnost.
14. května **19·30.** JARNÍ KONCERT České Filharmonie ve
(*Pondělí*) Smetanově síni Obecního domu. Pořádá SB.
na uctění 10. výročí naší samostatnosti. Na pro-
gramu Dvořákovy „Slovanské tance“.
15. května **19·30.** VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ v paláci
(*Úterý*) Radio na Vinohradech, Fochova tř., velký sál.
Společné zpěvy. Zodpovědění dotazů.
PŘEDNÁŠKA dr. N.F. Čapka: O vyrovnání sebe.
16. května Odpoč. porady br. Čapka.
(*Středa*) **19·30.** SCHŮZE UČITELŮ NŠSB. Vede br.
Čapek.
18. května SCHŮZE MLÁDEŽE SB.
(*Pátek*)
20. května **9·15.** NEDELNÍ ŠKOLA SB. v malém sále
(*Neděle*) Slovanského ostr. Řídí br. Čapek.
10·30 HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB.
v malém sále Slovanského ostrova.
Téma přednášky br. Čapka: Změněný člověk.

*Nezáleží na tom, jak velký je časopis, ale jak
velké přináší myšlenky!*
